

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. XXXI. Sanctus Romam as Urbanum Papam venit, discipulis, ut
Cartusiam repetant, suadet, litteras his ad Siguinum abbatem a Pontifice
impetrat, archiepiscopatum Rhegiensem recusat, et, ut sibi a ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

A

§XXXI. Sanctus Romam ad Urbanum Papam venit, discipulis, ut Cartusiam repetant, suadet, litteras his ad Siguinum abbatem a Pontifice impetrat, archiepiscopatum Rhegensem recusat, et, ut sibi a curia in eremum iterum secedere liceat, ab Urbano obtinet.

Urbanus Papa, cum ad eum Bruno venit, Romæ exstitit.

B

Blomenvenna in contexta a se Sancti nostri Vita ita prodit memorie: Beatus Bruno, suscepta benedictione a sancto Hugone, episcopo Gratianopolitano, obedientia cogente, Romam profectus est; de cujus adventu summus Pontifex ineffabili repletus gaudio benignissime eum suscepit (utpote quem intime diligebat et venerabatur) atque inter primos et præcipuos sibi peculiare familiaresque consiliarios et fideles amicos semper habuit, utens ejus semper consiliis in arduis Ecclesiæ negotiis. Ita ille Sancti nostri biographus, sua iterum ad verbum fere hic mutatus e Puteano, qui tamen, quod etiam Sarius facit, Brunonis ad Urbanum accessum Romæ accidisse, seu Urbanum tunc, cum ad eum Bruno venit, Romæ exstitisse, disertè magis, quam Blomenvenna, tradit. Ast num vere etiam Urbanus, cum ad eum Sanctus noster venit, Romæ fuit versatus? In opinione eorum, qui, Sanctum jam inde ab anno 1089, ultra Septembrem nondum profecto, ad Urbanum accessisse, statuunt, Romæ verosimillime, cum id accidit, Urbanus Papa, utpote quem quatuor ultimis anni illius mensibus vel in Apulia, ubi et mense Septembri Melfitanum concilium celebravit, vel in Calabria exstitisse, adducta a Ruinartio in Pontificis illius Vita probant, versatus haud fuerit. At vero cum Urbanus, ut idem Ruinartius in ejus Vita pag. 77 ostendit, Romam anno 1090, quinto Kalendas Aprilis, seu 28 Martii reversus jam fuerit, ibique ad mediam usque ætatem circiter substitit, in opinione sane, qua Sanctum non ante anni 1090 Aprilem ad Urbanum venisse, supra statuimus, Romæ hic Pontifex, cum ad eum Sanctus noster venit, indubie exstitit.

Eo illum, uti hic Blomenvenna tradit,

525 Quod modo ad reliqua, proxime recitatis Blomenvenna verbis comprehensa, pertinet, veritati esse hæc apprime consona, indubitatum apparet, ac in primis quidem Sanctum ad consilia ab Urbano, utpote a quo hunc in finem, teste primorum quatuor Cartusie Priorum chronologo, evocatus esset, fuisse adhibitum. Ad alia modo hic discutienda sermonem convertamus. Haud diu admodum, quantum apparet, ad Pontificem Sanctus noster pervenerat, cum ad dilectissimum Parentem, Cartusiam relicta, pariter venisse ejus discipulos, omnes Sancti nostri biographi unanimi consensu affirmant. Venerunt autem (subdit verbis suis proxime huc transcriptis Blomenvenna) ad eum, Spiritu sancto operante, sui omnes, qui in Cartusia cum eo fuerant, dolen-

tes plurimum (ipse vero amplius) quod locum prædictum Cartusie, quem Dominus sibi elegerat, et in quo locum sibi extruere visus fuerat, reliquissent. In mente etiam veniebant eis, non carnes, cucumeres aut pepones, (sicut murmuratoribus illis in deserto) sed devotæ meditationes, orationes, lectiones, et spirituales consolationes, quas prius in eremo Carthusie habuerant; et ideo, cum se jam viderent in curia post tam jucundum quietis suæ silentium maximo circumdari tumultu ac strepitu, a lacrymis abstinere non poterant. *Hactenus Blomenvenna, cui iterum Puteanus, e quo sua hausit, uti etiam Sarius, ad admussum fere consonat. Verum duo hic jam quæri possunt. Alterum est, an Sanctum vere in Italiam ac Romam secuti sint ejus discipuli; alterum vero, an, si res ita habeat, singulari quodam prodigiosoque modo divinutus impulsus id fecerint, prout jam mox recitata Blomenvenna verba innuere videntur.*

526 Ut ab eo, quod primum est, ducam initium, Sancti nostri discipulos ad eum, in Calabria eremum, Pontificia curia relicta, nondum profectum, sese contulisse, concludendum apparet ex charta præsentis § transcribenda, qua Siguinus, Casæ-Dei abbas, Cartusiam Landuino, ejusque sociis, ad hanc redeuntibus, restituit; in hac enim, ut hi celeberrimam illam eremum, quam, dilectissimo Patre suo ad Pontificem abeunte, deseruerant, unanimi consensu repeterent, Bruno Romam jam profectus atque apud Pontificem exsistens effecisse innuitur hisce verbis: Rogatu Patris nostri Papæ Urbani, et precibus præmemorati fratris Brunonis, et eisdem (hujus nempe discipulis) fratribus, ut ibidem remanerent, a Priore eorum Brunone plurimum confortatis, fratri Landuino, quem magister Bruno discendens (e Cartusia scilicet ad Pontificem) ceteris fratribus præposuit, ipsi et ceteris fratribus sub eo degentibus et eorum successoribus donum, quod nobis prædictus Bruno (ejus videlicet discipulis, uti chartæ hujus initio dicitur, e Cartusia recedentibus) fecerat, coram congregatione nobis commissa.... Ego ipse frater Siguinus, prædictæ Casæ-Dei abbas... reliqui; quare cum Sanctus noster, ut unanimi consensu ad Cartusiam, quam reliquerant, discipuli sui reverterentur, verosimillime, ni sibi præsentem habuisset, vel nulla omnino ratione vel certe non nisi ægerime litteris efficere potuisset, reipsa hi tunc Sancto adfuisse ac proin eum post suum e Cartusia egressum secuti in Italiam videntur. Accedit, tum Cartusianorum traditio, tum antiquior noster biographus, qui, omnes Sancti discipulos ad eum, in curia Pontificia existentem, accessisse, num. 19 indicare etiam videtur: ut, id vere factum esse, tum hæc, tum maxime, quibus Siguinus, Casæ-Dei abbas, Cartusiam, ut mox dixi, redeuntibus ad hanc S. Brunonis discipulis restituit, litteræ publicæ mihi sane verosimillimum, ne dicam indubitatum, reddant.

527 Quod nunc pertinet ad modum, quo factum sit, ut ad Sanctum, in curia Pontificia existentem, omnes ejus discipuli, Cartusia relicta, accesserint, in prodigio illum pariter constituere videtur antiquior noster biographus; Sancti enim discipulos non statim a suo e Cartusia egressu dilectissimum Patrem suum in Italiam esse secutos, sed tunc alio atque alio abiisse, indicat, ac deinde, cum Sanctum, ut e curia Pontificia in eremum iterum secedere sibi fas esset, ab Urbano impetrasse,

AUCTORE
C. B.

e Cartusia
sunt secuti
ejus discipuli

E

F

Miraculo interueniente, id, ut apparet, factum non est.

AUCTORE
C. B.

impetrasse, narravit, subjungit: Prius tamen, quam de curia recederet, ejus, ut creditur, meritis et precibus divina Misericordia omnes ejus socios et subditos revocavit, ita quod omnino omnes redire Cartusiam consenserunt; quibus verbis utique, eorum simul, quibus ante, Sancti discipulos a suo e Cartusia egressu varias in partes fuisse dispersos, insinuavit, ratione habita, prodigium adstruere videtur divinitus factum, quo hi ad Sanctum, antequam e curia Pontificia discederet, confluxerint atque ad Cartusiam redire consenserint. Verum etsi quidem, ut jam dixi, ad Brunonem, in curia Pontificia existentem, accessisse e Cartusia ejus discipulos, viz non indubitatum putem, prodigio tamen ullo interveniente id factum, haud facile crediderim, quod res haec, ut discipulorum Sancti in Italiam ad hunc accessus, in Siguini Casae-Dei abbatis charta saepius jam laudata fundata non sit, nec biographi nostri horumque etiam vetustior, a quibus memoriae proditur, satis antiqui sint, ut rebus, quas soli de Sancto ejusque discipulis narrant, fidem indubitatum facere queant. Quid Sanctus, cum ad eum, quos in Cartusia habuerat, B discipuli Romam accessissent, potissimum egerit, modo dispiciamus.

Brunone
agente, Car-
tusiam repe-
tant.

528 Curasse illum apud Pontificem, ut commo-
modo hospitio, in quo statui suo congrua exercitia
obire possent, exciperentur, dubitandum non est,
etsi interim id nullo prorsus scriptoris antiqui
testimonio firmari queat. Verum cum Sanctus
dilectam sibi Cartusiam eremum a religiosis suis
incolis esse desertam, ægerime ferret, hisce, ut
ad hanc redirent, suadere, identidem fuit conatus;
nec frustra: cum enim, utut hospitio, statui suo
congruo, verosimiliter, ut dictum, excepti, solita
tamen, qua in Cartusia gavisi fuerant, quiete non
gauderent, hincque desertæ Cartusien-
sis eremi eos pœneret, reditum ad hanc suadenti Brunoni fa-
ciles aures præbuere, munique litteris, tum Pon-
tificiis, quibus Urbanus Papa Siguino, Casae-Dei
abbati, ut Cartusiam redeuntibus ad hanc S. Bru-
nonis discipulis restitueret, præcipiebat, tum
aliis, quibus illud ipsum Bruno hunc abbatem
enrissime rogabat, itineri tandem ad illam, quam
reliquerant, eremum revertentes, sese dederunt,
ut biographi nostri unanimi consensu tradunt.
Illas Urbani litteras, ex supra laudato Annalium
C Cartusien-
sium libri quarti hactenus non vulgati
Valis-Dei exemplari excerptas, necumque a jam
saepius laudato, qui sese nominari nulla ratione
vult, Cartusiano Parisiensi communicatas, huc
transcribo. Hisce concipiuntur verbis: Urbanus
episcopus, servus servorum Dei, carissimo filio
Siguino abbati Casae-Dei, et omni congregationi
salutem et Apostolicam benedictionem. Eos, qui
ob Ecclesiae Romanae obedientiam laboribus
fatigantur, Romanae quoque Ecclesiae ope di-
gnum est relevari. Quia ergo nos ad Sedis Apo-
stolicae servitium Brunonem, carissimum filium,
evocavimus, ipso ad nos perveniente, ut ejus
cella detrimenti aliquid patiat, pati non pos-
sumus, quoniam nec debemus. Vestram ergo
dilectionem rogamus, et rogando præcipimus,
ut eandem cellam in libertate pristina remit-
tatis, chyrographum quoque, quod vobis de
eadem cella prædictus Filius noster in fratrum
dilapsione fecerat, pro nostra dilectione resti-
tuite, ut in libertate pristina valeat permanere.
Nunc enim fratres, qui dilapsi fuerant, Deo
inspirante, regressi sunt, nec aliter acquiescunt

in eodem loco persistere. Sane postquam hæc
vobis perlatae sunt litterae, intra triginta dies
præfatum chyrographum pro nostrae jussionis
reverentia restituere ne moremini.

529 Porro Siguinus, statim atque hæc ac S. Bru-
nonis litterae exhibitæ ei fuerunt, Pontificio man-
dato, uti omnes iterum Sancti biographi scri-
bunt, obtemperans, Cartusiam Landuino aliusque
S. Brunonis discipulis, ad hanc redeuntibus, re-
stituit. Chartam publicam, supra saepissime jam
laudatam, qua id fecit, subjungo. Sic habet: Ego
frater Siguinus, abbas Casae-Dei, notum fieri
volo presentibus et futuris, quod frater Bruno
a D. Papa Urbano Romam evocatus, videns loci
destitutionem, fratribus recedentibus propter
absentiam ejus, dedit locum Cartusiae nobis et
Congregationi nobis commissæ. Postmodum
vero rogatu Patris nostri Papæ Urbani, et præ-
cipibus præmemorati fratris Brunonis, et eisdem
fratribus, ut ibidem remaneret, a Priore eorum
Brunone plurimum confortatis, fratri Landuino,
quem magister Bruno discedens ceteris fratri-
bus præposuit, ipsi et ceteris fratribus sub eo
degentibus, et eorum successoribus donum,
quod nobis prædictus Bruno fecerat, coram
congregatione nobis commissâ in capitulo nostro
sub præsentia Gratianopolitani episcopi Hugo-
nis Ego ipse frater Siguinus, prædictæ Casae-
Dei abbas, cum consensu fratrum nostrorum
reliqui, et eis, et successoribus eorum locum
prædictæ Cartusiae pro voluntate eorum omnino
liberum feci, et juri eorum omnino tradidi.
Sed charta, quam prædictus Bruno nobis fecerat,
ideo non est reddita, quoniam a fratribus
nostris in capitulo sub interdicto requisita non
potuit inveniri; et si umquam inventa fuerit,
eorum ipsa charta sit juris. Factum est anno ab
Incarnatione Domini xxc, xv Kal. Octobris. Ego
Siguinus abbas subscripsi, et in præsentia ar-
chiepiscopi Hugonis hanc chartam ex integro
confirmavi.

que eis char-
ta hic recta-
ta restituitur.

530 Morkensius, e cuius apographo, in chro-
nologico-diplomaticam, quam de S. Brunone con-
teruit, Diatribam illato, atque ad autographum,
uti ait, recognito, chartam hanc descripsi, Hu-
gonem archiepiscopum, in cuius præsentia sese
jam recitatam chartam ex integro confirmasse,
Siguinus, Casae-Dei abbas, affirmat, merito ab
Hugone, Gratianopolitano episcopo, utpote qui
archiepiscopus non fuerit, distinctum pronuntiat,
aliisque eum non esse, quam Hugonem, anno
1080 ex episcopo Diensi Sedisque Apostolicæ le-
gato, supra saepissime laudato, Lugdunensem ar-
chiepiscopum creatum, insinuat. Idem etiam in
sua de Cartusianorum initiis Dissertatione num.
108, ubi huc jam transcriptam chartam pariter
transcribit, Columbius observat, et recte quidem;
alius enim Hugonem archiepiscopum, quem Si-
guino, recitatam chartam confirmanti, adstitisse
verosimile sit, non novi. Nec est, cur mirum ac-
cidat, Hugonem alium in charta, alium in chartæ
subscriptione commemorari; nihil enim ob-
stare videtur, quo minus Siguino, Casae-Dei abbati,
tunc quidem, cum Landuino ejusque sociis Car-
tusiam restituit, Hugo, Gratianopolitanus episcopus;
tunc vero cum chartam, qua restitutionem
hanc fecit, confirmavit, Hugo, Lugdunensis ar-
chiepiscopus, adfuisse credatur. Quod si id displi-
ceat, vide, num hæc chartæ verba, Donum, quod
nobis prædictus Bruno fecerat, coram congre-
gatione nobis commissâ in capitulo nostro sub
præsentia

Hæc pro su-
specta habenda
non est.

A presentia Gratianopolitani episcopi Hugonis ego ipse frater Siguinus... reliqui, interpunctione post verbum fecerat omissa, positaque post nomen Hugonis legi nequeant, ut sensus chartæ sit, Brunoni quidem, dum Cartusiam Siguino Casæ-Dei abbati donavit, Hugonem, Gratianopolitanum episcopum; Siguino autem, dum hanc Landuino ejusque sociis restituit, Hugonem, Lugdunensem archiepiscopum, præsentem adstittisse. Utrobilibet modo res habuerit, ita equidem apparet, non esse, cur e duobus Hugonibus diversis, quorum alter in ipsa charta, alter in hujus subscriptione memoratur, antiquum hocce monumentum pro suspecto habeatur.

E discipulis, qui Romam venerant, aliquot Sanctus apud se retinuit.

351 Ex hoc porro præter alia non pauca, de quibus jam supra actum, etiam habemus, Landuinum aliosque Sancti discipulos Roma, quo Brunonem fuerant secuti, ab anni 1090 decimo quinto Kalendas Octobris, seu septima decima Septembris die, qua dictum monumentum datum notatur, ad Cartusiam fuisse reversos. Atque hinc jam consequitur, ut non uno amplius anno, quemadmodum nonnulli absque rade antiquo contendunt, sed paucis dumtaxat mensibus apud

B Pontificem cum Brunone sint commorati. Verum ane omnes, qui ante Cartusiam inhabitabant, cum Landuino ad hanc tunc rediere? Omnes sane propemodum id fecerint, si Zanottio, qui, duos dumtaxat, Lanvinum nimirum et Lambertum, apud Sanctum mansisse, in conscripta a se Brunonis Vita seu Historia pag. 89 affirmat, sit credendum. Verum, etsi numerum eorum, qui cum Landuino ad Cartusiam redierint, aliorumque, qui cum Brunone manserint, definire haud possum, plures tamen posteriores hosce fuisse, quam duos, a Zanottio ex dictis memoratos, palam est ex duobus supra adhuc citatis diplomatibus, quorum alterum a Rogerio, Apulix et Siciliæ duce, alterum a Rogerio itidem, hujus patruo, Calabriæ et Siciliæ comite, in S. Brunonis ejusque sociorum, qui in Calabriam, aliis Sancti discipulis ad Cartusiam jam reversis, secesserant, favorem fuit concessum. Tam in uno enim, quam in altero (adi num. 509) dicuntur Bruno et Lanvinus a Galliarum partibus cum sociis in Calabriam advenisse; ut proinde, Landuino aliisque nonnullis Cartusiam repetentibus, plures apud Sanctum, quam Lanvinus et Lambertus, manserint. Quomodo enim alioquin (videsit num. 310) Bruno simulque Lanvinus, si, cum in Calabriam venerunt, unus ipsis Lambertus adfuit, socios sibi e Galliarum partibus habuisse adjunctos, dici in duobus præfatis diplomatibus potuere? Quin itaque Sanctus duos ut minimum præter Lanvinum socios, aliis in Cartusiam remissis, apud se retinuerit, dubitandum vix apparet.

Bruno ad archiepiscopatum Rhegiensem nec serius

352 Examinemus modo, quid hisce Sanctoque deinde sit factum. Quatuor primorum Cartusiarum Priorum chronologus in Sancti nostri elogio (videsit Commentarii hujus num. 7) de Brunone apud Pontificem Urbanum jam versante, sic scribit: Sed cum tumultus et mores curiæ (Pontificiæ scilicet) ferre non posset, relicta curia, contempto etiam archiepiscopatu Rhegiensis ecclesiæ, ad quem, ipso Papa volente, electus fuerat, in Calabriæ eremum successit, seu, ut alias melius scribitur, secessit. Sanctus itaque, qui, uti hic a scriptore fide enimvero dignissimo docemur, in Calabriam, Pontificia curia relicta, secessit, ad Rhegiensem etiam archiepiscopatum, antequam in regionem illam secederet, fuit

electus; ut proinde, cum secessus is ex dicendis currente adhuc ipso anno 1090 acciderit, certe non serius, quam hoc etiam anno ad dignitatem illam fuerit postulatus. Verum anno id etiam non citius, quam eodem anno 1090 evenit? Id sane nullo ex capite apparet; Bruno enim ex jam dictis ante eundem dictum annum 1090 ad Pontificem non venit, nec ulla ratione verosimile videtur, fuisse eum, cum nondum ad Urbanum, discipulum olim suum, venisset, a Rhegiensibus in archiepiscopum electum. Adhæc Ughellus tom. IX Italiæ sacræ in Archiepiscopis Rhegiensibus col. 524 Sanctum nostrum sequenti ornat elogio: Moritur (Arnulphus Rhegiensis archiepiscopus) anno... mxc. Ejus in loco clericorum senatus sanctum Brunonem, Carthusianorum patriarcham, in archiepiscopum suum delegisse fertur; verum eum illam dignitatem recusasse, ac solitudinis amore dignitatem humiliter respuisse scribunt. Tunc Bruno, excusso mundanæ gloriæ jugo, eremum apud Scyllacium in Calabriæ finibus petiit, ubi, constructo cœnobio S. Stephano sacro, ac, Rogerio duce, ibidem angelicam vitam traduxit, meritis plenus, sanctitate non minus, quam miraculorum ac doctrinæ fama clarus obdormivit in Domino anno mci, sepultusque est in supra relato cœnobio, ubi hactenus honorifice colitur.

AUCTORE C. B.

355 Ita ille, Sanctum nostrum non tantum, nec citius, quod mox iterum laudatus primorum quatuor Cartusiarum Priorum Chronologus facit, ad archiepiscopalem Rhegiensis ecclesiæ sedem electum fuisse, affirmans, verum etiam Arnulphum Rhegiensem archiepiscopum, post cujus obitum id accidit, anno 1090 diem extremum clausisse. Id ipsum porro etiam, ut Morkensius in Chronologico-diplomatica sua de S. Brunone Diatriba docet, Severus a Neapoli, Ordinis Cartusienensis alumnus, in Ms. antiquo Rhegiensium archiepiscoporum catalogo notatum invenit; ut proinde Arnulphum dicto anno 1090 obiisse, dubitandum non sit, maxime cum nihil occurrat, quod aliam eventui huic epocham præstitueret, utcumque suadeat. Jam vero cum res ita habeat, atque Arnulphus, ut laudatus Ughellus loco proxime cit. etiam docet, Gregorio VII, qui anno 1085 obiit, S. Petri Cathedrali occupante, aut certe, si id, quod Arnulphi decessor anno 1086 adhuc in vivis fuisse videatur, displiceat, Urbano II ad illam nondum erecto, Rhegiensium creatus fuerit archiepiscopus, consecrarium est, ut sub Urbani Pontificatu sedes Rhegiensis ante annum 1090 non vacarit, ac proin ut etiam ante hunc annum Sancti nostri ad illam electio, utpote Papa Urbano, quemadmodum primorum quatuor Cartusiarum Priorum chronologus verbis proxime recitatis memoriæ prodit, volente, facta, non contigerit. Nec serius eandem, ut jam supra probatum, contigisse, simili ratiocinandi modo facile etiam probabitur, si modo Rangerius ad archiepiscopatum Rhegiensem ipso anno, ut verosimilius factum, 1090 fuerit electus; cum enim ille ad annum ut minimum 1106 sedem illam tenuerit, consequens erit, ut Sancti nostri ad eandem electio post annum 1090, utpote post quem ita, vivente Urbano, sub cujus Pontificatu hæc ex dictis accidit, sedes illa non amplius vacarit, certissime haud contigerit.

354 Hinc Ruinartius in Urbani II Papæ Vita quam anno 1090, jam pluries laudata num. 81 merito sic scribit: Ad hunc annum (1090 scilicet) Brunonis ad Rhegiensem

AUCTORE
C. B.

giensem archiepiscopatum electionem, quam vulgati auctores anno mxcv consignare solent, ideo revocamus, quod hoc solummodo anno sub Urbani Pontificatu sedes illa vacua fuerit, morte scilicet Arnulphi archiepiscopi, cui recusante dignitatem illam Brunone, substitutus est sub hujus anni finem Rangerius. Hic quippe privilegium Theodori Squillacensis episcopi supra laudatum (*infra id recitabimus*) confirmavit die xvii Decembris anno mxc archiepiscopus Rhegiensis electus, ac deinceps ad annum mcvii variis conciliis et publicis instrumentis subscripsisse memoratur sub archiepiscopi titulo, ut videre est apud Ughellum tom. IX Italiae sacrae. Sanctum itaque Brunonem nec serius, nec citius, quam anno 1090 ad archiepiscopatum Rhegiensem fuisse electum, certum omnino atque extra omnem controversiam argumentis modo in medium adductis positum videtur; ut proinde biographi nostri recentiores, alique scriptores, qui Sanctum nostrum in Placentino concilio, seu hujus, ante annum 1093 non celebrati, tempore a Rhegiensibus in archiepiscopum postulatum primum fuisse, volunt, audiendi non sint. Verum

B quo circiter anni 1090 mense S. Brunonem in Rhegiensem archiepiscopum eligi evenit? Cum ante Aprilem dicti anni 1090 Sanctus ex dictis Romam ad Urbanum Papam appellus non sit, nec ante suum ad hunc accessum, ut pariter ex dictis apparet, ad Rhegiensem sedem electus postulatusve fuerit, consequens est, ut nec hoc ante dicti anni 1090 Aprilem acciderit; ipsone autem hoc mense, an serius, definire haud quo, omnibus prorsus, quae ad id utcumque sufficiant, argumentis deficientibus. Attamen dispiciamus, an ex iis, quae discipulorum S. Brunonis ad Cartusiam reditum exceperere, nihil omnino, quo Sancti ad Rhegiensem archiepiscopatum electionis tempus propius adhuc definiatur, possit elici.

ad Aprilem
profecto, fuit
electus,

553 Visum est, inquit de Urbano Papa in hujus Vita num. 82 Ruinartius, circa hujus anni (1090 nimirum) medium, cum ei Romae vix respirare liceret, provincias, Rogerio (Apuliae scilicet, Calabriae et Siciliae duci) et Boamundo (praecedentis fratri) subjectas, adire, ut ibi paulo liberius rerum ecclesiasticarum curam ageret. Certe eum sub medium mensis Augusti hoc anno in Campania existisse, constat ex privilegio sancti Basoli, quod Sinuessae datum est hoc anno die xviii Kalendas Septembris, Burchardo ejusdem loci abbati inscriptum. Ut Urbano Romae, quemadmodum hic ait Ruinartius, respirare tunc vix licuerit, factum indubie fuerit ex eo, quod, cum Henricus imperator, Alpes transgressus, infesto agmine, uti ex Bertholdi Constantiensis presbyteri ad Hermannum Contractum Appendice ad dictum annum 1090 intelligitur, in Pontificem ejusque adjuutores ferretur, Romani antipapae Guiberti asseclae, audaciores inde facti, in Officio contineri vix possent, tutamque Urbano Romae commorationem nullo modo relinquerent. Verum, ut ad rem jam veniam, erit fortassis, qui, quod Urbanus tunc in Campaniam Roma sese receperit itaque tum Rhegiensi civitati praeprior sit factus, Sanctum nostrum, Pontifice illo, quem in Campaniam secutus fuerat, agente, ad Rhegiensem archiepiscopatum fuisse electum, suspicietur. Et vero, si Urbanus, uti anno 1089, ita etiam anno 1090 Rhegi fuisset, esset sane, cur quis non immerito id suspicaretur. Verum cum in

Campania Pontifex, postquam Roma esset egressus, reliqua anni illius parte commoratus fuisse videatur, nec minus efficaciter, cum Romae adhuc existeret, quam cum in Campania jam versaretur, S. Brunonem in Rhegiensem archiepiscopum eligendum curare potuerit, feceritne id ille, cum adhuc Romae, an cum jam in Campania ageret, plane est incertum, ac proin etiam an ante, an post mediam anni 1090 aetatem, quo tempore, ut jam dictum, Urbanus Roma in Campaniam abiit, Sanctus noster fuerit Rhegiensis electus archiepiscopus. Ut sit, id equidem anno 1090, et quidem ut minimum ad hujus Aprilem jam profecto, factum, indubitatum est ex supra dictis.

556 Nec minus, utpote in irrefragabili primorum quatuor Cartusiae Priorum chronographi testimonio (adi num. 552) fundatum, indubitatum est, S. Brunonem, cum sublimem maxime dignitatem sibi oblatam recusasset, in Calabriae eremum, cui Turris nomen est, secessisse. Verum quandonam id Sanctus fecit, aut, ut ab eo, quod prius indubie fuerit, incipiam, quandonam id facendi facultatem a Pontifice Urbano obtinuit? Blomenvenna in conscripta a se Sancti nostri Vita ita prodit memorie: Beatus... Bruno, cum summo Pontifici propter obedientiam annis paucis adhaerens non modicum Ecclesiae profuisset suis consiliis, prudentia et sapientia incomparabili, prout ex ejusdem Papae Urbani decretis et aliis factis conjici datur, in quibus sanctus Bruno (haud dubium) indefesso labore desudaverat, semper tamen ad dilectae suae Rachelis amplexus, ad eremi et solitudinis quietem redire desiderans, curiae strepitus et tumultus molestissime semper ferebat, cumque non posset ultra flammam tanti desiderii comprimere, antequam praefatus summus Pontifex de Placentia transiret in Galliam, cum multa instantia vix tandem obtinuit licentiam, relicta curia, eremum, quam incoluerat, repetendi, aut aliam, si placeret, eligendi. Haecenus Blomenvenna, praecipua saltem, quae hic memorat, e Vita, per Puteanum contexta, mutuatus, nec Surrius, qui ex amobus haece biographis suam de S. Brunone lucubrationem concinnavit, multum sive ab uno, sive ab altero hic dissentit; quod si autem recte notent, Sanctus a Pontifice secedendi in eremum, curia Pontificia relicta, facultatem non prius obtinuerit, quam cum jam hic, celebrato Placentiae concilio, in Galliam esset abiturus; quod cum anno 1093, uti inter omnes convenit, factum sit, consequens erit, ut Sanctus nec ante hunc annum, nec ante quinquennalem circiter apud Urbanum (ad eum enim ex dictis anno 1090 venerat) commorationem recedendi a curia Pontificia repetendique eremum facultatem impetrarit.

557 Verum, uti Sanctum ante annum 1093, contra ac iidem Brunonis biographi scribunt, electum fuisse Rhegiensem archiepiscopum, ita etiam illum ante eundem annum eremi vitaeque solitariae repetendae facultatem ab Urbano obtinuisse evincunt infra huc transcribendae chartae Rogerii comitis, Mesimerii, Squillacensis episcopi, alique, e quibus Sanctum ante annum 1093, imo jam inde ab anno 1090, aut certe ab anno 1091 in eremo Calabriae, Pontificia curia relicta, fuisse versatum, manifestum est, uti quisque ex infra dicendis facile intelligit. Et vero laudati biographi, seu potius ii, e quibus horum antiquior Puteanus id hausit, Sanctum nostrum tam-

eaque dignitate recusata, eremum repetendi, non anno 1093,

E

F

sed 1090, paucis dumtaxat mensibus

dium

A diu apud Urbanum Papam commoratum esse, non alio forte ex capite in litteras misere, quam quod priori quinquennio, quo Calabrinam eremum inhabitavit, subinde a Pontifice illo, consiliis ejus in rebus arduis implexisque, difficillimis iis temporibus frequenter emergentibus, uti volente, e solitudine sua fuerit evocatus, uti infra docebo. Utut sit, Sanctum equidem non quinque annis, sed totidem dimittat, aut forte etiam paucioribus, mensibus apud Urbanum post suum e Cartusia egressum mansisse, palam est ex eo, quod ad hunc ex dictis non ante anni 1090 Aprilem aut Majum accesserit, eoque ipso anno adhuc corrente, in Calabria jam exstiterit atque ibidem eremum, quam aut eodem anno 1090, aut certe non diu post inhabitare cepit, a Rogerio, Calabriae et Siciliae comite, sibi concessa charta publica impetravit, uti infra dicenda aperient. Nec, Sanctum diutius, quam jam statuerim, apud Urbanum Papam, antequam a suo e Cartusia egressu Pontificia a curia secedendi facultatem obtineret, Calabriamque peteret, commoratum esse, credere, ut apparet, velutioses Cartusiani.

B apud Pontificem commoratus, facultatem obtinuit.

B 558 Etenim primorum quinque Cartusiae Priorum Chronologus seu antiquior Sancti nostri biographus, qui ex supra dictis seculo xiii floruit, de S. Brunone primo quidem num. 16 et seq. ita prodit memoria: Venerabilis Pater, ad summum Pontificem veniens, eidem, non longo, sed brevi tempore assistens, consiliis et auxiliis salutariibus ejus multa onera supportabat, et multum in regimine sanctae Dei Ecclesiae ejus sollicitudinem sua promptitudine sublebat. Diu tamen patienter dissimulare non potuit tristitiam et dolorem conceptum de suorum dispersione filiorum, et strepitus et tumultus curiae, impediendes dulcedinem et quietem, qua frui et pasci in heremo consueverat, graviter ferens et diutius ferre non sustinens, exposita summo Pontifici sua desolatione, cum summa instantia imploravit et impetravit a curia separari et quod posset ad heremum et cellae jam praegustatam dulcedinem et desideratam requiem repedare; deinde vero num. 24 sequentia, quae hac etiam faciunt, suppeditat: Bruno igitur, vir sanctissimus et gemina scientia praeditus, tam divina scilicet, quam humana,.... heremum Cartusiae rexit sex annis, et post, ut praedictum est, a Papa vocatus, et non diu post ad heremum Calabriae, cui Turris nomen est, transiens, ibi, sancto constructo monasterio, multorum Dei servorum anachoretarum rector extitit et minister. Ita ille utrobique, quantum apparet, S. Brunonem, non quinque annis, sed longe breviori temporis spatio, antequam curiae Pontificiae relinquenda facultatem obtineret, atque in Calabriam secederet, apud Urbanum Papam fuisse commoratum, suis, quas adhibet, loquendi formulis indicans. Quare, cum Cartusiani antiquiores, qui quidquam de sancto Ordinis sui Institutore litteris consignavere, sua fere omnia e laudato, cujus hic jam recitata verba sunt, primorum quinque Cartusiae Priorum chronologo hauserint, verosimillime hujus inhaerentes vestigiis Sancto nostro, non quinquennale, sed longe minus diuturnam apud Urbanum Papam commorationem attribuerint; nec sane immerito, cum Sanctus ad hunc ante anni 1090 Aprilem non venerit, hocque ipso anno Pontificiam curiam reliquerit, uti ex jam supra dictis satis liquet, magisque ex dicendis patescet.

Octobris Tomus III.

§ XXXII. An Sanctus a Rogerio Calabriae comite, venationem exercente, in Calabriae specu, in quo se cum sociis abdiderat, fuerit repertus; quo, relicta Pontificia curia, primum concesserit, et cur tunc Cartusiam non repeterit.

Sanctum nostrum, Pontificia curia ex Urbani Papae consensu relicta, in Calabriae eremum, cui Turris nomen, secessisse, sedem ibidem, caesis humilibus exstructis, fuisse, in speluncis, in quibus cum sociis morabatur, a Rogerio Calabriae et Siciliae comite, qui cum tum nondum cognoverit, venationem exercente, fuisse inventum, hacque occasione factum, ut eremum illam ab hoc principe obtinerit, memoriae produnt omnes praecipui, quos ad manum habeo, saeculo quinto decimo posteriores S. Brunonis biographi, videlicet Zacharius Benedictus, Puteanus, Blomenvenna et Surius. Solius Blomenvennae, quod reliquos sibi ad amussim fere consonantes habeat, horumque proinde omnium locum tenere queat, verba huc spectantia, reliquis fere omnibus omissis, transcribo. Sic habent: Cum voluntate itaque et benedictione summi Pontificis dimissus (S. Bruno nimirum) Calabriae deserta petiit cum aliquot ejusdem propositi viris, quos ferventissimis suis exhortationibus ad mundi contemptum induxerat. Audierat enim, illic deserta esse loca plurima ad poenitentiam agendam solitariamque vitam sectandam aptissima. Optabat, prout frequenter decreverat, redire Carthusiam ad fratres suos charissimos, quos praemiserat; sed quia summus Pontifex cum sua curia transibat in Galliam, in cujus finibus Carthusia sita est, metuebat, ne curiam, quam fugiebat, ibi declinare non posset. Et ideo ad Calabriae potius deserta se contulit.... Venit itaque Vir sanctus ad quamdam Calabriae eremum, cui Turris nomen est, in diocesi Squillacensi, ibique non cellas pretiosas, quia sumptus ad eas non suppetebat, sed casas humiles de vili materia, sed in Christo pretiosa, aedificaverunt....

540 Cum autem dictam eremum primum inhabitare cepissent, contigit, Domino hoc operante, ut quodam die comes Calabriae Rogerius, cum suo non parvo comitatu et canum multitudine copiosa in eadem eremo Turris venationi insistens, ad locum, ubi servi Dei habitare ceperant, deveniret. Canes autem, olfactu suo diversa ferarum vestigia insequentes, ad speluncas seu casas, in quibus sanctus Bruno cum suis habitabat, devenerint. Ubi fixis pedibus, latratibus multis domino suo indicabant, magnam se invenisse praedam. Quo viso, comes, cum suis concito cursu veniens, repperit Patres praedictos in eisdem speluncis, flexis genibus erectisque in caelum vultibus ac manibus simul orantes et Deum laudantes. Videns hoc comes, magna admiratione repletus, equo,

AUCTORE
C. B.

Sanctum a Rogerio comite, necdum eum noscente, inter venandam,

E

F

contra ac verbis hic recitatis Blomenvenna tradit.